Scris de Ninel Ganea
Vineri, 05 August 2011 07:31

Pare limpede ca sistemul comunist nu a murit in Romania si nici nu da semne ca ar lua-o in directia asta. Ba din contra. Daca oamenii mai uzeaza din cand in cand de bunul simt innascut sau isi folosesc pe cat le sta in putinta, dupa ani de indoctrinare etatista in scoli, ratiunea, atunci intervine exemplul dat de catre un oficial occidental sau de unul roman crescut la scoala modernitatii.

Cea mai nastrusnica idee venita din partea FMI in discutiile avute la Bucuresti a fost aducerea de manageri straini sau autohtoni la companiile de stat cu probleme. In felul acesta, oficialii asteapta sa dispara pierderile, sa fie rentabilizate firmele pentru a evolua ca niste afaceri normale. Tarom, Posta Romana, Oltchim si multe altele se afla pe lista unde profesionistii din businessul autohton isi vor exercita talentele de manageri. Ideea a fost sustinuta si de presedintele tarii, iar in media romaneasca nimeni nu a descurajat puternic initiativa. Presupozitia principala din spatele acestei decizii este eliminarea numirilor politice si aducerea de specialisti autentici.

Si aceasta decizie arata in mod clar ca utopia comunista trebuie incercata prin toate mijloacele, poate totusi functioneaza cumva. Ideea principala din spatele teoriei managerilor profesionisti este ca problemele companiilor de stat nu vin din faptul evident ca sunt de stat, ci pentru ca managerii sunt numiti politic. In fapt, aceasta este doar una din consecintele proprietatii publice. De altfel, nici macar una din cele mai importante. Astfel, teoria presupune ca exista un tip de oameni special, profesionistii care pot conduce o firma indiferent de conditii, pentru a o duce spre culmi de rentabilitate. Nu e de mirare ca foarte multi oameni ajung sa creada in teoria asta. “"Sunt convins că se pot vedea rezultate spectaculoase ale unui manager din privat la conducerea unei companii de stat chiar într-un an de zile. Eu am prins un an de criză la Transelectrica, însă chiar şi în aceste condiţii am redus cheltuielile cu 20%, lucru pe care l-am reuşit cu mult «scandal»”, declara recent un manager.

Daca lucrurile ar sta asa in realitate, de ce se nu incercam din nou comunismul, de data asta cu manageri privati, competenti, sofisticati, scoliti la universitati din strainatate, cu teorii de management, publicitate si “resurse umane”?! Ce ne impiedica sa facem asta? Oricum din media traditionala aflam cum piata a fost cea care a creat criza, iar unele figuri publice locale asteapta emotionate revenirea comunismului. Nu ca am fi experimentat o doza prea mare de libertate... Dar macar sa vedem de data asta cum functioneaza comunismul cu oameni capabili, si nu cu secaturile si incompetentii politici. Este ridicola teoria, insa ea poate fi auzita de multe ori mai, ales printre vedetele corporatiste locale.

Declaratia de mai sus indica graitor si filozofia majoritatii “specialistilor” care nu vede nicio diferenta esentiala sau de natura intre stat si privat. Totul pare a fi o chestiune de obiective, management si discursuri in jargonul corporatist. Insa nu ar trebui sa surprinda nici acest lucru. Doar pentru liberalii foarte naivi reprezentantii firmelor private sunt inca niste cavaleri pe cai albi drapati in steagurile libertatii economice. In fapt, motivatia esentiala pentru majoritatea o reprezinta profitul, iar modalitatile prin care se obtine acesta aproape ca nu conteaza cata vreme sunt legale. Din acest punct de vedere,

contractele cu statul sunt la fel de bune ca oricare altele, poate chiar cele mai bune, subventiile sunt extraordinare cata vreme banii ajung in final in conturile companiei, reglementarile merita aplauze daca pun la pamant concurenta, iar fiscalitatea prea mare nu e neaparat o problema daca firma este suficient de puternica sa o evite, iar concurenta nu. Si cum statul capata pe zi ce trece trasaturi diforme, iar reglementarile se inmultesc de la o luna la alta, abilitatile managerului contemporan constau de cele mai multe ori in negocierile cu birocratii prafuiti.

In fond, pentru toti acestia capitalismul conteaza doar daca aduce eficienta, si nu pentru ca e un alt nume pentru libertate.

“Capitalismul e compromis cata vreme nu e perceput numai ca un corolar. Un corolar fericit si binevenit, dar numai un corolar, al dreptului natural la libertatea personala de agresiunea fizica. Intr-adevar, altminteri putem spune ca socialismul nu s-a facut vinovat decat de "eroarea intelectuala" de a urmari cu mijloace gresite tot "capitalismul", "cresterea" bazata pe acumularea de capital (e drept fortata, dar trebuia incercat daca nu cumva merge!), adica "acelasi ideal ca si liberalismul". Deci ramanem la o perspectiva colectivista, la cultul unui Moloh supra-personal, anti-personal. Absolutizat astfel, "capitalismul" devine paravanul ingineriei sociale si dusmanul persoanei, in fapt un idol anti-capitalist”, declara intr-un interviu presedintele Institutului Ludwig von Mises Romania.

Si ca sa nu para ca nu ar exista o solutie reala la problema companiilor cu pierderi ea poarta un nume simplu: privatizarea. {jcomments on}